

Duminica izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsatului sec de brânză)

APOSTOL. ROMANI 13, 11-14; 14, 1-4

Fraților, acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut. Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericiului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospețe și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă, ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu o faceți spre poftă. Primiți-l pe cel slab în credin-

ță fără să-i judecați gândurile. Unul crede că poate să mănânce de toate; cel slab însă mănâncă legume. Cel ce mănâncă să nu disprețuiască pe cel ce nu mănâncă, iar cel ce nu mănâncă să nu osândească pe cel ce mănâncă; fiindcă Dumnezeu l-a primit. Cine ești tu, ca să judeci pe sluga altuia? Pentru stăpânul său stă sau cade. Dar va sta, fiindcă Domnul are putere ca să-l facă să stea.

EVANGHELIE. MATEI 6, 14-21

Zis-a Domnul: Dacă veți ierta oamenilor greșelile lor, va ierta și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; iar dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își întunecă fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci

Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură, ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.

TÂLCUIRI

Cât de bine numesc sfintele cântări postul „maică a înfrânării”!

Căci, pe de o parte, nimic nu îl împinge pe om atât de mult la încălcarea întregii înțelepciuni ca îmbuibarea și beția, adică încălcarea postului, iar pe de alta păzirea postului ne duce la cea mai înaltă formă a întregii înțelepciuni, care e curăția inimii.

Știu cât de grea este postirea în vremurile noastre, știu că nu totdeauna puteți găsi mâncare de post.

Ce să vă spun?

Important e nu numai ce vă intră în gură, ci în primul rând dispoziția duhovnicească, atitudinea față de post: căci dacă nu aveți mâncare de post și sunteți nevoiți să mâncați ce puteți găsi, Dumnezeu n-o să vă osândească pentru asta; dar dacă veți disprețui postul, dacă nu veți avea intenția și dorința de a pos-

ti, veți fi osândiți de Dumnezeu, fiindcă El prețuiește nu numai faptele noastre bune, ci și intențiile noastre bune.

El privește inima noastră, și dacă vede că suntem amărâți fiindcă nu putem posti, ne sokoate această amărăciune într-un adevărat post.

De ce suntem datori să nutrim mare evlavie față de post?

În primul rând, fiindcă postul a fost rânduit de însuși Domnul nostru Iisus Hristos, iar ceea ce a rânduit El e sfânt și cuvintele Lui trebuie păzite din toată inima.

Pe lângă asta, Domnul ne-a dat El însuși pildă, postind patruzeci de zile în pustie. Și sfinții Lui apostoli posteau, în Faptele apostolilor citim că ei, postind și

rugându-se, și-au pus mâinile peste Saul și peste Var-
nava, și așa i-au lăsat să plece (v. Fapte 13, 2-3).

Cei care nu vor să postească, cei ce disprețuiesc postul, care îl resping, de pildă sectanții sau protes-
tanții, care postesc numai două-trei zile pe an, spun
cu fățărnicie: „Trebuie să plăcem lui Dumnezeu nu
prin mâncare, ci prin fapte bune”.

Dar faptele lor bune sunt
fățărnicie de la un capăt la
altul.

Ei fac adeseori trimitere la
cuvintele Domnului: Nu ceea
ce intră în gură spurcă pe om,
ci ceea ce iese din gură, aceea
spurcă pe om. (Mt 15, 11) – însă
cuvintele acestea au fost spu-
se mai mult spre înfierarea
cugetării deșarte a fariseilor
și a cărturarilor, care dădeau
o uriașă însemnătate curăți-
ei din afară, de pildă spălării
mâinilor înainte de masă, dar
nu se îngrijeau deloc de cu-
răția inimii. De asemenea, în
cugetarea deșartă a potrivni-
cilor postului este vorba întotdeauna de aspectul lui
exterior, ca și cum postul ar fi regim alimentar!

Mulți citează cuvintele apostolului Pavel: Pe cel
slab în credință primiți-l nu într-o îndoirea gândurilor,
că unul crede să mănânce de toate, iar cel slab legu-
me mănâncă. Cel ce mănâncă să nu disprețuiască pe
cel ce nu mănâncă, iar cel ce nu mănâncă să nu osân-
dească pe cel ce mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a pri-
mit. Cine ești tu ca să judeci pe sluga altuia? Pentru
stăpânul său stă sau cade. Dar va sta, căci Domnul are
putere ca să-l facă să stea (Rom. 14, 1-3).

Scoase din context, cuvintele acestea nu sunt cu
totul limpezi. Apostolul Pavel vorbește despre proble-
me dureroase ale vremii sale: despre păzirea exagera-
tă de către unii a rânduielilor Vechiului Testament, în
particular a deosebirii dintre „curat” și „necurat”, pre-
cum și despre ferirea de mâncărurile jertfite idolilor
sau gustarea lor și smintelile ce apăreau de aici.

Ceva mai jos, lucrul acesta devine evident: Știu și
sunt încredințat în Domnul Iisus că nimic nu este în-
tinat prin sine, decât numai pentru cel care gândește
că e ceva întinat: pentru acela, întinat este...

Rău este pentru omul care mănâncă spre poticni-
re. Bine este să nu mănânci carne, nici să bei vin, nici
să faci ceva de care fratele tău se poticnește, se smin-
tește sau slăbește (Rom. 14, 14-20).

Și în continuare sfântul apostol trage concluzia că
trebuie să facem totul din credință și întru slava lui
Dumnezeu.

În acest context, cel slab în
credință este cel care se smin-
tește, lăsându-se târât de cu-
getarea deșartă, nu cel care
postește crezând în sfințenia
postului.

Pe deasupra, noi ne în-
frânăm de la mâncarea de
dulce nu fiindcă o socotim
necurată, fiindcă tot ce a zi-
dit pentru noi Făcătorul este
curat, ci datorită poruncii
privitoare la înfrânare, spre
înfrânarea patimilor și pof-
telor noastre, după cuvântul
aceluiași apostol.

Și, bineînțeles, postim pen-
tru Domnul, întru slava lui

Dumnezeu, cum ne-a și învățat Domnul.

Dar de ce nu vor să postească sectanții și ceilalți
? Să se gândească singuri. Din celelalte Epistole ale
apostolului Pavel putem trage concluzia că și el ținea
post.

Dau numai un exemplu. În a doua Epistolă către
corinteni, vorbind despre numeroasele necazuri și
pătimiri prin care a trecut în timp ce propovăduia
despre Hristos, arată că s-a aflat în felurite primejdii:
în osteneală și supărare, în privegheri de multe ori, în
foame și în sete, în posturi adeseori, în frig și în golă-
tate (2 Cor. 11, 27). Și atunci, cine va cuteza să spună că
apostolul nu postea?

Cine va cuteza să îi răstălmăcească vorbele, făcând
din ele o tăgăduire a postului? Dimpotrivă, el îi chema
pe creștini să exerseze postirea, le arăta uriașă însem-
nătate a înfrânării.

„Dar care este însemnătatea postului?” – veți între-
ba.

Încă din Vechiul Testament, în cartea prorocului
Iona citim că Domnul Dumnezeu a osândit la nimi-
cire străvechiul, uriașul și vestitul oraș Ninive – dar
înainte de înfăptuirea osândei l-a trimis acolo pe pro-

Izgonirea lui Adam din Rai

rocul Iona ca s-o vestească locuitorilor Ninivei și să îi cheme la pocăință.

Ninivitenii au fost cutremurați de propovăduirea lui Iona; au căzut îndată pe gânduri, s-au pocăit, au hotărât să-și schimbe viața păcătoasă – și însuși regele din Ninive le-a poruncit tuturor locuitorilor să petreacă trei zile în post, punând la post chiar și animalele.

El însuși s-a îmbrăcat în sac și și-a turnat cenușă în cap, și tot poporul a făcut la fel: trei zile au postit toți cu post deplin și desăvârșit.

Ce credeți că s-a întâmplat? Pentru acest post, pentru adâncă pocăință Domnul a miluit orașul Ninive și a schimbat cumplita Sa hotărâre. Orașul a scăpat de nimicire.

Fiecare creștin poate, la rândul său, să se mântuiască prin post și pocăință, fiindcă postul naște aplecarea spre pocăință.

Mai vreau să vă amintesc că Domnul, când ucenicii Săi nu au putut să vindece un înderăcit, a zis: Acest neam de draci nu iese decât cu rugăciune și cu post (Mt. 17, 21).

Vedeți puterea postului? El izgonește dracii – dracii fug de post, fiindcă urăsc postul.

Nu cumva se află printre noi cineva care urăște postul, asemănându-se dracilor?

Cine citește Viețile Sfinților știe în ce chip de neurmat pentru noi posteau cuvioșii Părinți și cuvioasele

Maici: ei posteau mereu, adeseori nu mâncau de dulce, mulți gustau doar pâine și apă, dar trăiau o sută de ani și mai bine, fiindcă îi ținea harul atotputernic al lui Dumnezeu, în timp ce noi nădăjduim în sprijinul mâncărilor noastre rafinate, care, fiindcă veni vorba, sunt deseori vătămătoare pentru sănătate, pricinuind numeroase boli de stomac și de intestine, dureri de cap, podagră și așa mai departe.

Așadar, să nu se îndoiască nimeni de faptul că postul petrecut în chip plăcut lui Dumnezeu nu vătămă, ci, dimpotrivă, dă tărie și putere trupului și duhului. Nu puteți posti cum posteau cuvioșii, dar puteți păzi posturile rânduite de Biserică.

Dacă, postind, ne vom învăța să ne înfrânăm pântecul nesățios, ne va fi mai simplu să ne învățăm cu înfrânarea tuturor poftelor, tuturor pornirilor trupești, din care vin cele mai multe păcate: prin înfrânarea de la mâncarea oprită în timpul postului ne călim voința. Și oare sunt puține lucrurile de la care trebuie să ne înfrânăm?

Oare puține sunt lucrurile pe care trebuie să ni le interzicem?

Așadar, să ne binecuvânteze Domnul la nevoia postului care ne stă în față, să ne dăruiască credință, tărie și răbdare. Amin.

Sfântul Luca al Crimeei

Cuvinte în Duminica Izgonirii lui Adam din Rai

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

Adam, părintele întregii lumi, a cunoscut în rai dulceața iubirii lui Dumnezeu și de aceea, atunci când pentru păcat a fost izgonit din rai și a pierdut iubirea lui Dumnezeu, a suferit amarnic și cu geamăt mare suspina în toată pustia. Sufletul lui era chinuit de un gând: „Am întristat pe Dumnezeu pe Care îl iubesc”. Nu-i părea rău atât de rai și de frumusețea lui, cât de faptul de a fi pierdut iubirea lui Dumnezeu, care în fiecare clipă și nesăturat atrage sufletul spre Dumnezeu.

Așa tot sufletul care a cunoscut pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt, dar mai apoi a pierdut harul, face experiența chinului lui Adam. Sufletul e bolnav și îi pare tare rău atunci când întristează pe Domnul Cel Preaiubit.

Adam tânjea pe pământ și suspina cu amar, și pământul nu-i mai era drag. Suspina după Dumnezeu și grăia:

„Sufletul meu tânjește după Domnul și îl caut cu lacrimi. Cum să nu-L caut? Când eram cu El, sufletul meu era vesel și liniștit, și vrăjmașul n-avea intrare la mine; dar acum duhul cel rău a pus stăpânire pe mine, și el tulbură și chinuie sufletul meu, de aceea sufletul meu tânjește după Domnul până la moarte; duhul meu se avântă spre Dumnezeu și nimic de pe pământ nu mă poate veseli, și sufletul meu nu vrea să se mângâie cu nimic, ci vrea să vadă din nou pe Domnul și să se sature de El. Nu-L pot uita nici măcar pentru un singur minut și sufletul meu se chinuie după El, și de mulțimea întristării plâng cu suspine: Miluiește-mă, Dumnezeule, pe mine zidirea ta cea căzută!”

Așa hohotea Adam și lacrimile lui curgeau de pe fața lui pe piept și pe pământ, și toată pustia răsună de gemetele lui; dobitoacele și păsările tăceau lovite

de durere și plângeau, iar Adam hohotea, căci pentru păcatul său toate au pierdut pacea și iubirea.

Mare a fost întristarea lui Adam după izgonirea din rai, dar când a văzut pe fiul său, Abel, omorât de fratele său, Cain, întristarea lui s-a făcut și mai mare, și cu sufletul chinuit de durere hohotea și gândea: „Noroadă vor ieși și se vor înmulți din mine și toate vor suferi și vor trăi în dușmănie și oamenii se vor ucide unii pe alții”. Și această întristare a lui era mare, ca marea, și o poate înțelege numai cel al cărui suflet a cunoscut pe Domnul și știe cât de mult El ne iubește.

Și eu am pierdut harul și strig împreună cu Adam:

„Milostiv fii mie, Doamne! Dă-mi duh de smerenie și iubire.”

O, iubirea Domnului! Cine te-a cunoscut te caută neîncetat, ziua și noaptea, și strigă:

„Tânjesc după Tine, Doamne, și cu lacrimi Te caut. Cum să nu Te caut? Tu mi-ai dat să Te cunosc prin Duhul Sfânt, și această cunoaștere a lui Dumnezeu atrage sufletul meu să Te caute cu lacrimi.”

Sf. Siluan Athonitul
Plângerea lui Adam

FRÂNTURI DE SINAXAR

Sfântul Alexie (†411) a trăit pe vremea împăratului Honoriu (395-423), iar părinții săi se numeau Eufimian și Aglaida. Tatăl său, Eufimian, era mare dregător păgân, ce deținea multă avere, avea mii de slugi și multe palate. Mama sa, Aglaida, era o creștină credincioasă și cu frica lui Dumnezeu. Cu cât înainta în vârstă, cu atât creștea și în sufletul lui Alexie dorința nemuririi și a vieții veșnice. De multe ori se simțea răpit în altă lume, numai la gândul veșnicei fericiri din Împărăția cerurilor. Drept aceea, se înfrâna, purtând în taină pe trupul său o haină aspră de păr. Pentru a nu-și supăra familia, a primit să se căsătorească, dar chiar în noaptea nunții a fugit, în taină, îmbrăcat în haine sărăcăcioase, luând din ale sale, aur și pietre scumpe

din destul. Deci, a fugit Alexie la Edesa, unde a viețuit în nevoie 17 ani. Fiind iubit de Dumnezeu, s-a făcut descoperire despre el și un glas îl numea pe Alexie „omul lui Dumnezeu”. După aceasta, sfântul s-a hotărât să trăiască lângă casa părinților săi, ca un necunoscut. Și aici a viețuit în aspre nevoie, batjocorit și umilit de slugile tatălui său, vreme de 17 ani. Cu voia lui Dumnezeu i s-a descoperit lui Alexie mai dinainte ziua morții sale și atunci el și-a scris toată viața, păstrând scrisoarea la sânul lui. Chiar în ziua sfârșitului său a trecut pe acolo împăratul Honoriu, care a citit acea scrisoare. Și toți s-au minunat aflând viața înaltă a „omului lui Dumnezeu”.

CÂNTAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

Glasul al 8-lea

Troparul:

Dintru înălțime Te-ai pogorât, Milostive, îngropare ai luat de trei zile, ca să ne izbăvești pe noi din patimi. Căci Tu ești viața și învierea noastră, Doamne, slavă Ție.

Condacul:

Înviind din mormânt, pe cei morți i-ai ridicat și pe Adam l-ai înviat; Eva dănuiește întru învierea Ta, și marginile lumii prăznuiesc întru scularea Ta cea din morți, Mult-Milostive.

GÂNDUL ZILEI

„Postul potolește zburdăciunea trupului, înfrânează poftetele cele nesăturate, curățește și înaripează sufletul, îl înalță și îl ușurează”.

ȘFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR